

Rzym określa wizję - numer piętnaście

Ostateczna próba: przebudzenie w obliczu prorockiej kontrowersji wokół obrazu Bestii

Jeff Pippenger

2024-09-03

Jesteśmy teraz w okresie próby obrazu bestii, a pierwszy proroczy spór w historii adwentyzmu się powtarza. W lipcu 2023 roku archanioł Michał zstąpił, aby obudzić martwe, suche kości Ezechiela, które leżały zabite na ulicy tego wielkiego miasta Sodomy i Egiptu. Tam, w rozdziale jedenastym Apokalipsy, zostają wyprowadzone ze snu śmierci przez wylanie Ducha. W rozdziale trzydziestym siódmym Księgi Ezechiela poselstwo czterech wiatrów jest określone jako poselstwo, które przemienia martwe, suche kości, utożsamione z całym domem Izraela, w wojsko Pana. Prorok Daniel reprezentuje dwóch zabitych świadków Jana, a także tych w dolinie martwych, suchych kości oraz mądre panny z przypowieści.

Kiedy milleriści wypełnili przypowieść, rozpoznali, że ich doświadczenie zostało przedstawione w przypowieści. Sto czterdzieści cztery tysiące będą musieli również rozpoznać, że znajdowali się w czasie zwłoki. Jak Daniel w dziewiątym rozdziale, będą musieli uznać, że zostali rozproszeni do ziemi nieprzyjaciół, jak to przedstawiono przez siedem czasów w Księdze Kapłańskiej, rozdziale dwudziestym szóstym, a także zrozumieć tajemniczy wizerunek bestii Nabuchodonozora.

W każdym z tych przykładów przedstawiona jest prorocza próba ze Słowa Bożego. Dwaj świadkowie martwi na ulicy są napełnieni Duchem, gdy zostają wskrzeszeni. Martwe kości Ezechiela musiały usłyszeć prorocze poselstwo. Daniel studiował pisma Mojżesza i Jeremiasza, gdy uświadomił sobie swój stan rozproszenia. W rozdziale drugim Daniel i trzech młodzieńcy zostali metaforycznie przebudzeni do faktu, że objęto ich wyrokiem śmierci, a następnie prorocze światło, które było ukryte, a potem zostało odpieczętowane, wybawiło Daniela i jego trzech przyjaciół. Panny z przypowieści budzi „okrzyk” o północy. Milleryci zostali przebudzeni, gdy Chrystus usunął swą rękę z liczb na wykresie. We wszystkich sześciu świadectwach to prorocze poselstwo budzi umarłych lub śpiących. Następnie wywołuje ono próbę, w której na zakończenie procesu próby ujawniają się dwie klasy.

Na podstawie tych wersetów wynika, że gdy w czasach ostatecznych zostanie przebudzonych sto czterdzieści cztery tysiące, będzie to przesłanie Ezechiela o czterech wiatrach oraz o Mojżeszowym siedmiokrotnym rozproszeniu w Księdze Kapłańskiej 26. Jest to przesłanie o zmartwychwstaniu, które przynosi archanioł Michał. Jest to przesłanie o tajemnym śnie Nabuchodonozora o obrazie bestii.

Panny są poddawane próbie na podstawie tego, czy mają oliwę, która jest określana jako „poselstwa Ducha Bożego”. Millerzyści zostali przebudzeni, gdy uświadomili sobie, że są wskazani w Bożym słowie proroczym, a także gdy zobaczyli, że te same dowody, które początkowo skłoniły ich do przewidzenia roku 1843, w rzeczywistości wskazywały na 22

października 1844. Na tej podstawie wynika, że gdy w dniach ostatecznych nastąpi przebudzenie stu czterdziestu czterech tysięcy, będzie to przebudzenie do proroczego poselstwa próby, które wyłoni dwie klasy czcicieli.

Wszystkie te linie prorocze znajdują swoje doskonałe i ostateczne wypełnienie w okresie próby proroczej, przedstawianym przez powstanie obrazu bestii. Ta próba kończy się, gdy wraz z wprowadzeniem ustawy niedzielnej czas łaski zamyka się dla panien. Dlatego proces próby związany z obrazem bestii, wielokrotnie przedstawiany jako test ujawniający, kto zrozumiał odpieczutowane przesłanie, jest przedstawiony we wszystkich tych liniach proroczych. W dwunastym rozdziale Księgi Daniela mądrzy, którzy rozumieją wzrost poznania, przechodzą trzystopniowy proces próby, przedstawiony jako oczyszczenie, wybielenie i wypróbowanie. Te trzy etapy to etapy przekonania wzbudzanego przez Ducha Świętego, czyli przekonania o grzechu, sprawiedliwości i sądzie. Te trzy etapy to także dziedziniec, Miejsce Święte i Miejsce Najświętsze. Te trzy etapy są również przedstawione w przesłaniu trzech aniołów z Objawienia 14, jak również w doświadczeniu Daniela i trzech młodzieńców w rozdziale pierwszym. Tam najpierw przeszli próbę dotyczącą diety, następnie próbę dotyczącą wyglądu, a w końcu przeszli trzecią próbę zadaną przez króla północy — reprezentowanego przez Nabuchodonozora.

A tym czterem młodzieńcom Bóg dał wiedzę i biegłość we wszelkiej nauce i mądrości; a Daniel miał zrozumienie wszelkich widzeń i snów. A gdy upłynęły dni, które król wyznaczył, aby ich wprowadzić, przełożony eunuchów wprowadził ich przed Nebukadnezara. I król rozmawiał z nimi; i nie znalazł się wśród wszystkich nikt taki jak Daniel, Chananja, Miszael i Azariasz; dlatego stawali przed królem. A we wszystkich sprawach mądrości i rozumu, o które ich wypytywał król, znalazł ich dziesięć razy lepszymi niż wszyscy magowie i astrologowie w całym jego królestwie. Daniela 1:17-20.

Ostatnia z trzech prób dla Daniela i trzech młodzieńców była próbą przeprowadzoną przez Nabuchodonozora, stanowiąc typ ostatecznej, proroczej próby, którą Daniel i trzej młodzieńcy zapowiadają; dotyczy ona Babilonu, ponieważ Nabuchodonozor był królem, co w Księdze Izajasza, rozdziale siódmym, wersety 8 i 9, ustanawia króla, stolicę narodu i "głowę" jako symbole wymienne. "Głowa" przedstawia głowę Współczesnego Babilonu w dniach ostatecznych. Tą "głową" w dniach ostatecznych jest nierządnicą z siedemnastego rozdziału Objawienia, która ma na czole wypisane: "TAJEMNICA, WIELKI BABILON, MATKA NIERZĄDNIC I OBRZYDLIWOŚCI ZIEMI."

Ostatnia prorocza próba stu czterdziestu czterech tysięcy wiąże się z właściwym bądź niewłaściwym rozumieniem „głowy” współczesnego Babilonu w czasach ostatecznych. Ich ostatnia próba obejmuje także zrozumienie, że współczesny Babilon i współczesny Rzym są symbolami zamiennymi, a zatem „głowa” współczesnego Babilonu jest tą samą „głową” w obu liniach, gdyż są to symbole zamienne.

"Świat jest pełen burz, wojen i niezgody. Jednak pod jednym zwierzchnikiem — władzą papieską — ludzie zjednoczą się, by sprzeciwić się Bogu w osobach Jego świadków." Świadectwa, tom 7, 182.

Daniel i trzej młodzieńcy pokazują, że ostateczna próba prorocza — gdyż zawsze jest to próba dotycząca proroctwa — dotyczy kwestii Rzymu, ponieważ głową w dniach ostatecznych jest moc papieska, którą typologicznie przedstawia Nabuchodonozor, pierwszy władca Babilonu, który osobiście poddał próbie Daniela i trzech młodzieńców. Spór zobrazowany przez Daniela i trzech młodzieńców jest także zapowiedziany przez pierwszy spór w początkowej historii adwentyzmu, przedstawiony na wykresie z 1843 roku, który był kierowany ręką Pana i nie miał być zmieniany. Spór przedstawiony na wykresie z 1843 roku opierał się na identyfikacji Antiocha Epifanesa lub pogańskiego Rzymu jako mocy, która ustanowiła widzenie w czternastym wersecie jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

W historii czasów ostatecznych sto czterdzieści cztery tysiące zostanie poddane próbie w zakresie ich zrozumienia proroctw. Zrozumienie proroctw opiera się na kilku liniach proroctw, które potwierdzają proroczy charakter ostatecznej próby. Próba będzie stopniowa i zakończy się ujawnieniem dwóch klas czcicieli.

Jak ukazano w dwunastym rozdziale Księgi Daniela, próba zaczyna się, gdy nowe proroctwo światło zostaje odpieczętowane, a pierwsza próba polega wtedy na tym, czy zjeść poselstwo, czy odrzucić poselstwo. Tę próbę Daniel przedstawia jako „oczyszczeni”, a następną próbę nazwał „wybieleni”, a proces zakończył się na trzeciej i ostatecznej próbie określonej jako „wypróbowani”. Trzecia i ostateczna próba to miejsce, gdzie dwie klasy są „wypróbowane” i tam objawia się, czy mają oliwę, czy nie.

Pierwszy rozdział Księgi Daniela wprost wskazuje na ostatnią próbę, a zatem Daniel identyfikuje próbę przedstawioną jako „powstanie obrazu bestii”, która jest „próbą, którą lud Boży musi zdać”, zarówno zanim „zostaną zapieczętowani”, jak i zanim „zamknie się czas łaski” przy rychło nadchodzącym prawie niedzielnym.

Próba dotycząca tego, jak powstaje obraz bestii, wiąże się z proroczym sprawdzianem zrozumienia proroczej struktury potrójnego sojuszu. Smok, bestia i fałszywy prorok mają konkretną proroczą strukturę, opartą na licznych świadectwach proroczych. Zrozumieć, jak potrójny sojusz łączy się w jedną proroczą moc w czasach ostatecznych, to zrozumieć, jak powstaje obraz bestii.

Prostym, lecz zarazem złożonym przykładem znaczenia tego, by rozumieć, jak w dniach ostatecznych powstaje obraz bestii, jest świadectwo Pawła o człowieku grzechu w drugim rozdziale Drugiego Listu do Tesaloniczan. Paweł podejmuje temat proroczej relacji między pogańskim Rzymem a papieskim Rzymem i, czyniąc to, stwierdza, że „prorocza relacja między pogańskim Rzymem a papieskim Rzymem” jest zagadnieniem, które ujawnia dwie klasy czcicieli.

Jedna grupa kocha prawdę o „proroczej relacji pogańskiego Rzymu i papieskiego Rzymu”, a inna grupa tej prawdy nie kocha i dlatego ulega silnemu zwiedzeniu. Prorocza relacja pogańskiego Rzymu i papieskiego Rzymu przedstawiona przez Pawła jest tylko jednym z wielu proroczych ustępów, które przedstawiają relację tych dwóch potęg, a także relację tych dwóch potęg ze Stanami Zjednoczonymi.

Pogański Rzym jest smokiem, papieski Rzym jest bestią, a Stany Zjednoczone są fałszywym prorokiem. Achab jest smoczym królem nad dziesięcioma królami, który poślubił Jezabel, nierządnicę, która panuje nad dwiema grupami fałszywych proroków. Męscy prorocy byli prorokami Baala, a kapłani gaju reprezentowali boginię Asztarot. Razem uosabiają fałszywego proroka dni ostatecznych, który tworzy obraz bestii, jak to przedstawiają kapłanki i męscy prorocy.

Smok to Achab, który jest symbolem dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Apokalipsy i jest siódmym królestwem z ośmiu królestw. Szóste królestwo to Stany Zjednoczone, fałszywi prorocy Jezabel; siódme królestwo to dziesięciu królów, Organizacja Narodów Zjednoczonych, moc smoka, a ósme królestwo, które jest z tych siedmiu, to piąte królestwo, które otrzymało śmiertelną ranę, które zostaje wskrzeszone jako ósme i ostatnie królestwo, będące bestią, której Stany Zjednoczone, a następnie cały świat, czynią obraz dla niej i na jej podobieństwo.

Pierwszy rozdział Księgi Daniela wskazuje na ostateczną próbę proroczą, która polega na zrozumieniu Rzymu tak, jak jest przedstawiony w Słowie Bożym. Drugi List do Tesaloniczan wskazuje, że elementem ostatecznej próby proroczej jest światło dotyczące struktury współczesnego Rzymu, jaką ukazuje prorocza i polityczna relacja między Rzymem pogańskim a papieskim.

Drugi rozdział Księgi Daniela ukazuje, że istnieje tajemnica, która zostaje odpieczętowana w dniach ostatecznych i wystawia na próbę sto czterdzieści cztery tysiące, gdyż Daniel i trzej zacni mężowie w drugim rozdziale reprezentują Boży lud czasów końca. Prorocza tajemnica, która zostaje odpieczętowana, a tym samym wystawia ich na próbę, to tajemny sen Nebukadnezara o obrazie bestii, przedstawiając tym samym ostatnią próbę dla stu czterdziestu czterech tysięcy, którą — jak zapisała Siostra White — jest „utworzenie obrazu bestii”.

Próba przedstawiona w drugim rozdziale Księgi Daniela odbywa się pod groźbą śmierci. Jako ilustracja dni ostatecznych jest potwierdzeniem tego, czego nauczał Paweł, gdy wskazał na silne zwiędzenie, które przychodzi na tych, którzy nie miłują prawdy. W historii Daniela jego zrozumienie ocaliło mędrców Babilonu, lecz po ostatecznej próbie dni ostatnich nie będzie już okresu próby.

Każdy wątek sporu dotyczącego Rzymu jako symbolu, który zidentyfikowaliśmy, stanowi bezpośrednie świadectwo sporu, który toczy się obecnie. Gdy ruch na rzecz ustawodawstwa niedzielnego toruje sobie teraz drogę w ciemności, prorocze Słowo Boże wskazuje jego nadejście, choć bardzo niewiele dusz jest dziećmi dnia, a ci, którzy nie są dziećmi dnia, nie zdają sobie przez to sprawy, że piasek czasu próby szybko się przesypuje. Dzieje się to w kontekście wskazanym przez Siostrę White, w którym ostateczne ruchy będą szybkie. W lipcu 2023 roku Michał zstąpił, aby postawić na nogi Jego potężną armię, lecz aby stać się częścią tej armii, najpierw musi zostać dokonane dzieło prorocze, i dokonuje się ono w środowisku politycznym, w którym formuje się obraz bestii.

Dzieło prorocze, które musi zostać wykonane, obejmuje rozpoznanie kształtowania się obrazu bestii. Badacz proroctw musi na podstawie wydarzeń toczących się we współczesnej historii rozpoznać, że czynniki religijne i polityczne, które w Stanach Zjednoczonych wytwarzają obraz

bestii, już działają. Musi również rozpoznać, jak, zgodnie ze Słowem Bożym, proroczo kształtuje się obraz bestii. Musi także rozpoznać, że gdy w Stanach Zjednoczonych kształtuje się obraz bestii, w stu czterdziestu czterech tysiącach kształtuje się obraz Boga. Musi zrozumieć paralelę między historią dni ostatecznych a doświadczeniem millerystów podczas rozwoju poselstwa Wołania o Północy w ich historii, gdy uświadomili sobie, że znajdują się w czasie zwłoki z przypowieści i że zatem to oni sami są pannami. Wszystkie trzy elementy stanowią część proroczej próby, która zaczęła się rozgrywać w lipcu 2023 roku.

„Linia po linii” — każdy spór dotyczący Rzymu, który pojawił się w historii adwentystycznej, był świętą historią, która powtarza się w dniach ostatecznych. Ostatni spór dotyczący Rzymu jest bezpośrednią konsekwencją tego, że lud Boży odmówił przebudzenia się w odpowiedzi na przesłanie, które dotarło w lipcu 2023 roku.

Bóg rozbudzi swój lud; jeśli inne środki zawiodą, wkradną się między nich herezje, które ich przesieją, oddzielając plewy od pszenicy. Pan wzywa wszystkich, którzy wierzą Jego słowu, by ocknęli się ze snu. Nadeszło drogocenne światło, odpowiednie na ten czas. Jest to prawda biblijna, ukazująca niebezpieczeństwa, które są tuż przed nami. To światło powinno prowadzić nas do pilnego badania Pisma Świętego oraz jak najkrytyczniejszego zbadania stanowisk, których się trzymamy. Bóg pragnie, aby wszystkie aspekty i stanowiska prawdy były gruntownie i wytrwale badane, z modlitwą i postem. Wierzący nie powinni poprzestawać na domysłach i mętnie określonych wyobrażeniach o tym, co stanowi prawdę. Ich wiara musi być mocno ugruntowana na słowie Bożym, aby gdy nadejdzie czas próby i zostaną postawieni przed radami, by odpowiadać za swą wiarę, mogli zdać sprawę z nadziei, która w nich jest, z łagodnością i bojaźnią.

Roztrząsajcie, roztrząsajcie, roztrząsajcie. Tematy, które przedstawiamy światu, muszą być dla nas żywą rzeczywistością. Ważne jest, aby broniąc doktryn, które uważamy za podstawowe artykuły wiary, nigdy nie pozwalać sobie na używanie argumentów, które nie są w pełni rzetelne. Mogą one co prawda uciszyć przeciwnika, lecz nie przynoszą czci prawdzie. Powinniśmy przedstawiać rzetelne argumenty, które nie tylko uciszą naszych przeciwników, ale też wytrzymają najdokładniejszą i najwnikliwszą analizę. U tych, którzy wykształcili się na polemistów, istnieje wielkie niebezpieczeństwo, że nie będą obchodzić się ze Słowem Bożym z należytą uczciwością. Spotykając się z przeciwnikiem, naszym usilnym staraniem powinno być przedstawianie zagadnień w taki sposób, by wzbudzić w jego umyśle przekonanie, zamiast jedynie dodawać pewności wierzącemu.

"Bez względu na to, jak wielki może być intelektualny postęp człowieka, niech ani przez chwilę nie myśli, że nie ma potrzeby wnikliwego i nieustannego badania Pisma Świętego w poszukiwaniu większego światła. Jako lud jesteśmy wezwani, każdy z osobna, by być badaczami prorocत्व. Musimy czuwać z gorliwością, aby rozpoznać każdy promień światła, który Bóg nam ukaże. Mamy wychwytywać pierwsze przebliski prawdy; a poprzez modlitewne studium można otrzymać jaśniejsze światło, które można przedstawić innym." Świadectwa. Tom 5, 708.

Protestanci z czasów Millera nie chcieli kierować się zasadami gramatyki i postanowili zignorować słowo „also” w wersecie czternastym, które pod względem gramatycznym wskazuje, że „rabusie twojego ludu” reprezentowali nową potęgę wprowadzoną do toku wydarzeń przedstawionych w wersecie, w których znajduje się wersecz czternasty. Uriah Smith uczynił dokładnie to samo, gdy zignorował gramatyczne dowody świadczące o tym, że król północy w wersecie trzydziestym szóstym, a później w wersecie czterdziestym, musiał być tym samym królem północy, który był tematem od wersecu trzydziestego pierwszego.

Dziś ci, którzy uczą, że Stany Zjednoczone są „rabusami”, posługują się fragmentem z pism Siostry White, który wskazuje władzę papieską i Stany Zjednoczone jako dwie główne prześladowcze potęgi czasów ostatecznych, i naginają gramatykę, by dowodzić, że określenie „Stary Świat”, którego Siostra White używa na określenie Europy, w rzeczywistości odnosi się do przeszłości. Gramatyka tego fragmentu dowodzi, że jest to błędne założenie, a sposób, w jaki Siostra White używa w nim określenia „Stary Świat”, jest zgodny z tym, jak używa go w innych miejscach swoich pism. Czyniąc tak, pozostaje też w zgodzie z historykami, którzy używają wyrażenia „Stary Świat” w odniesieniu do „Nowego Świata”, aby dokonać rozróżnienia między Europą a Amerykami.

Rzymski katolicyzm w Starym Świecie i odstępczy protestantyzm w Nowym będą postępować w podobny sposób wobec tych, którzy przestrzegają wszystkich Bożych przykazań. Wielki spór, 615.

Gramatycznie wyrażenie „will pursue” wskazuje, że obie potęgi, reprezentowane przez „stary świat” i „nowy”, obie „pursue” prześladowanie ludu Bożego w dniach ostatecznych, i błędem gramatycznym jest twierdzić, że to zdanie odnosi się do „starego świata” jako przeszłej historii, a „nowego” jako dni ostatecznych. „Linia po linii” wszystkie dawne kontrowersje Rzymu pouczają studenta prorocत्व czasów ostatecznych, że gdy zostaną przebudzeni, próba obrazu bestii będzie obejmować środowisko, w którym objawi się właściwa identyfikacja rozbójników twego ludu. Właściwe zrozumienie „rozbójników” zostało przedstawione na pionierskim wykresie z 1843 roku i jest zatem prawdą fundamentalną, potwierdzoną autorytetem Ducha Proroctwa. To wskazuje, że gdy studenci prorocत्व przebudzą się do swojej ostatecznej próby, temat „rozbójników” będzie również oznaczał ostateczny atak na prawdy fundamentalne oraz na Ducha Proroctwa.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.